

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.

Encàrrechs y correspondència: carrer de Barbará, núm. 16 bis, entressol, porta 1.^a

Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Estém degradats.—L' Avar. (poesia) per N. Oller.—A la vora del precipici, per Gracieta.—L' Espanyol, (poesia) per Joseph S. Olé —Carta de fora, per Un soci de la Academia.—Fent versos per l' Esquella, (poesia) per Xiribiribich.—A la vora del foc.—Epigrama, per Xiribiribich.—Impossibles —Trenca-closcas.—Correspondencia.

O yo mato á Maceo ó Maceo me mata á mí.

—Per aquí no passa ningú.

—Mi Queneral, ara l' acaban de matar, que ja havia passat.

AVIS

Supliquém als nostres amichs, que desde 'l primer del any que ve nos remetin los encárrechs y correspondencia, á la Plasa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos, ahon hi quedarà instalada la Redacció y Administració.

DE TOT ARREU

S. S. Lleó XIII ha rebut en audiència privada al Dr. Llamas, delegat de la República de Santo Domingo, que ha anat á Roma per sometre al Papa la qüestió de limits entre aquell Estat y 'l de Haiti. Tots dos han promés conformarse ab lo fallo que dicti l' egregi àrbitre.

Son molt consoladores les noves que Monseñor Macaire, Prelat copto encarregat de la missió del Papa prop de Menelik, comunica tocant á les relacions entre lo Vaticà y aquell imperi africà. Son de tal naturalesa, que es de creurer que no passarà molt temps, sens sometrers á la obediència complerta del Vicari de Cristo.

Ha mort repentinament l' Arquebisbe anglicà de Cantorbery, dexant 40 palacios y castells.

Fixántse ab la fortuna que semblants propietats representan, se compren que 'l difunt fós un dels enemichs més acérrims de la volta al Catolicisme del clero protestant d' Inglaterra.

Es clar, li hauria fet nosa tanta riquesa! Es de notar que 'ls que mes se oposan á la unió projectada, son los bisbes que no podrien portar lo tren de vida qu' are menan ab tot faust.

També ha mort un tal Fontenay, lliure pensador dels grossos y avaro dels mes empedernits.

Ha dexat 20 millions de franchs y á pesar d' aquesta fortuna encare trobava medi de defraudar al Estat lo franqueix de les cartes, quan se dirigia als masovers de ses nombroses finques.

Lo millonari enviava als seus arrendataris una fulla de paper en blanc pel correu. Aquest full arribava al seu destí y lo correu reclamava los 30 centims (lo franqueix ordinari de 15 y la sobretassa) mes l' arrendador que ja savia que alló volia dir que l' amo 'l cridava á Montpeller se negava á admetrer la carta. però acudia al avís, que de aquesta manera li surtia de franch l' escriurer

Lo dia 26 d' aquest mes los Estats Units celebran cultes extraordinaris, dejunis y actes de devoció, per dar oficialment gracies á Deu pels beneficis rebuts durant l' any.

Se n' han enterat los partidaris de l' Estat-libre, y la turba multa de campaneros y demás xucla-centims, que mouen tants escarafalls per les nostres rogatives?

Lo Rey de Bèlgica ha concedit la creu de 1ª classe de Leopoldo á la germana Lodewyck, de les de la Caritat, Superiora del Hospital de orats á Bruges y á les germanes Merk y Demare del mateix establiment.

Lo Comandant Cirujeda que per lo vist té una excelenta fulla de serveys, es també un fervorós cristià com ho demostra 'l fet de haver dexat una joia al Sant Cristo de Valladas avants de marxar á campanya.

No podém menos d' aplaudir lo llenguatge modest y digne d' aquest valent oficial després de la assenyalada victoria que ha fet estremir de goig Espanya entera.

Maxim Boucheron, l' autor de la escandalosa obra *Miss Helyet* acaba de morir repentinament en el teatre Olimpia de París, durant la representació de la seva última y no menys immortal produció *Tia Inés*.

Lo trànsit de Boucheron no ha pogut ser mes espantós. Desde un escenari ahont ell feya apareixer grans delictes á la presenciadel Jutge Suprém que ha malehit á aquells pels qui l' escándol entra en lo mon!

MOSCAS D' ASE

Lo general Weyler buscava á n' en Maceo per les montanyes de Pinar del Rio, ahon creya tindrel, cercat, quan ell havia passat la trotxa y 'l matavan á la provincia de la Habana.

Donchs be: al arribar Weyler á la Habana, lo poble cridava, segons los telégrames, ¡visca Espanya! ¡visca 'l Rey! A lo que 'l general contestá: «La gloria que 's celebra avuy es sols del exércit. Jo soch solament lo director de les operacions.» Una veu digué: Donchs visca 'l director.

Are mediti cadascú lo que li sembli y demani á Deu.. ¡tantes de coses li demanariam!

Verdaderament l' escepticisme fa molt mal.

Are figurintse vostés qu' encara hi ha gent que dupta de la mort d' en Maceo. ¡Quan lo mateix Cirujeda ha dit: tan segura tingues la rifa de Madrid. Home: jo ab la segona m' aconsolaria.

Pero no tots ho pensan axis; ¿qué volen ferhi? Realment la mort d' en Maceo es la cosa mes evident y ben probada.

Va atravessar la trotxa per mar y per terra; avans de ferho 's va afeytar perque no 'l coneguessen; pero aquell clima es tan fort, la vegetació tan frondosa, qu' al cap de tres dias ja varen conixer lo seu cadáver per lo mostatxo que portava

Vegin si es ben mort, que 'l van matar dues vegades: lo dia 4 y lo dia 7; la una un corneta, y l' altra, un práctic

De manera que, encara que tingués set vides, com diuen dels gats, com que avans ja l' habian mort cinch vegades al menos, ab aquestes dues d' ara fant set, y ja es impossible que ressuciti, y sinó, preguntin á qualsevol mestre d' estudi si la suma no está ben feta.

¿Veritat que la gent de fora casa 'ns deuen tenir per formals?

Sembla que á alguns, molt poch, estudiants de la Universitat d' aqui, ja 'ls riuen les orelles. Afortunadament topan ab un Sr. Rector qu' está disposat á que, per los defectes de la ensenyança, no continui essent Espanya (al menys en lo que li pertoca á n' ell) la nació més avansada d' Europa. Perque resulta sempre que 'ls abalota-

dors no solen esser los mes sabis. De tots los estudiants revoltosos que conexiam á l' Universitat, no mes tenim noticia d' un que s' hagi distingit després: se *distingi* primer á la Manigua, y ara... á Ceuta.

Per un voler de Deu y res mes, pro res mes, un parell de bales han engegat á n' en Maceo cap á les calderes d' en Pere Botero; anava tant ple de tres punts que no es temerari lo suposit.

Tenim ab axó una segona edició del varament del Princesa d' Asturias. 300 homens han batut á 3000; quan lo natural era la contraria, y are tot son felicitacions y entussiasmes fora de lloch; puix lo que s' hauria de fer es, donar purament les gracies al verdader Autor del miracle; ja que 'ls demés, sobre tot els grossos, poca cosa, apart dels bunyols, tenen que veurehi.

Los primers que 's deuen felicitar son los braus soldats, despres al comandant que 'ls menava per haver complert ab lo dever que li imposa 'l càrrech y la pága y... prou.

La gent d' avuy en dia es axis. ¿Que un municipal, polisson, mosso d' estació, etc. etc., troba un paquet de bitllets ó moneda y no 'l roba, vull dir, que 'l torna á son amo?; gran noticia pels diaris—*Es de admirar la honradez de fulano que se encontró com tal y tal cosa y lo devolvió á su dueño*; es á dir, que lo cumplir ab el dever se te poch menos que per un heroisme. Valgans Deu, ahon hem arribat.

Aquest dia, D.ª Publicidad portava, ab motiu de la mort del insurrecte y masó Maceo, un article d' aquells tant patrioters de pa sucab oli. Dona, dona no sigui axis: y donchs que l' han tret de casa els germanets... que tant s' alegra pel malestruch d' un confrare? O es que te por de rebre quan lo poble (que li varen fer cremar convents y assassinar frares sense defensa) s' adoni que ara toca á les logies y masons, ja que ells son una de les causes de que tantes mares plorin la mort ó esguerro de sos pobres fills.

Creguim, val mes que 's fiqui la llenga á una certa banda y fassi muxoni.

¿Y de la Camama d' en Calsas que me 'n dihéu? ¡Quina barral també es de la colla y are vol curar els ferits.

Poch mes ó menos com

El Sr. D. Juan de Robles que, con caridad sin igual fundó este Sto. Hospital, pero antes hizo los pobres

ESTEM DEGRADATS

Efectivament: hem vist que en les oposicions hagudes á Madrid per omplir vacants de mestres de primeres lletres, se les han endudes SETZE, TOTS CASTELLANS.

Açó es lo que 's volia, açó s' ha lograt. Es menester que 's sápig, que 's sápig per tot arreu; los qui estudian la carrera de mestre sempre son gent de poca posició, per lo tant, al obligarlos á anar á Madrid á fer oposicions, com

costa molts quartets, priva á forces de pendrehi part; ademés, com se necessita anar farsit de recomanacions, perque la justícia es en aquestes coses una farsa, la gent de per assi no som rastres de mena, y á mes tampoch tenim coneixences: açó fá tambe que molts no gosin anarhi.

Resultat: á Madrid duenyos del camp, repartint nòmines de mestre y engegantlos cap á provincies á fer mal: perque á Madrid no poden donar prebendes de sabi, perque no ho son; puix la única cosa que fan es governar y açó ho han fet y ho fan tan malament com saben.

No tenen donchs cap dret d'acaparar la ciència ni les arts, perque no ténen cap mérit contret en aquesta materia: lo unich que poden ensenyar es lo *flamenquismo y el arte del toreo* y açó no ho necessitem per res.

Ademés, un mestre castellá no pot ensenyar en pobles ahont aquesta no siga la llengua que 's parli; primerament perque la canalla no 'l entendra, segonament perque es impopular y molestós, y enemich natural per antipatia de tothom, comensant per el párroco ab qui topa en cuestió d'ensenyar la doctrina, puix lo mestre la ensenyará en castellá y 'l párroco te la obligació en conciencia, d'ensenyarla en catalá, puix axis ho manan los sinodos diocesans,

Per lo tant, tenim ficat dins dels pobles uns elements pertorbadors, descastadors, destructors de tradicions y costums santes y bones, convertintse, finalment, en cacichs politichs, fent conxorxa ab els secretaris d'Ajuntament castallans, calamitat n.º 4 de nostra terra.

Donchs, que fan los Ajuntaments y Diputacions que axis se dexan arrabassar una á una totes ses prerrogatives! ¿es á dir que, perque hi han hagut dos ó tres municipis en un reconot d'Espanya que no han complert, s'ha tingut de esclavitzar á tots, de anular á tots?; perque un Ajuntament, una Diputació, que no tingan autonomia, personalitat es una verdadera nulitat.

¡Ah, mal llamp! ne feu un gra massa; no obréu pas com á germans sino com á tirans; y açó no va de cap manera, ja s'es acabat el temps de la esclavitut.

Ab doscents anys que 'ns tracteu no heu sabut fervos simpatichs y temém que no ho lograreu pas may: l'orgull es repulsiu á Deu y als humans.

L' AVAR

RONDALLA

Raser de la llar encesa,
les vetlles llargues d'hivern
ab sos nets de cabell d'angel
les passa lo bon vellet.

—Vos contaré una rondalla
li's digué: si esteu quiets.—
Van parar tots de jugarne
y 's posaren prop sos peus.

I

Era un home que vivia
en un petit llogaret,
era pobre, mes guardava
al fons de son pensament
la idea de molt rich serne,
ja feya molt y molt temps.
Com veyá que 'l temps corria
y ell anava fentse vell
arrugava prest ses seyes
ple de malignes intents.

II

Una nit que del cel queya
l'aygua á barrals y á cubells,
y que en lloch de les estrelles
sols se veyen los llampechs,
li va surtir un diable
esquerós y escardalench
que ab una veu qu'espantava,
filla del fons del infern,
llensantne foch per mirades
desseguida li digué:

—Dígas, vell, tot lo que vulguis,
demana y tot t'ho daré
en cambi de la tua ánima
que pertany á n'al infern.—
Lo vell, veyent sos desitjos

acceptant axó, complerts,
va dirli ab veu tremolosa
eritsats tots sos cabells:
—Vull una casa ab grans terres
y de monedes milers.—
Lo diable va escupirli
á n'als ulls y digué: «ho tens».
Un somni llarch sense compte
sorprenué allavors al vell;
quan despertí va trovarse
en un lloch ben diferent.
Lo diable ja n'era á fora,
mes li havia dat aquest
una masia molt rica
y dos caxas de diners.
Trevalladors á grans colles
pasavan pe 'l devant seu
ab respecte deya: «L'amo»
contestava ab regans ell.

III

Cada nit dalt de les golfes
n'hi havia un llum encés;
á les dotze s'encenia
y estava cremant molt temps.
La gent que ho veyá, espantada
tremolant feya tres creus:
—¡Es l'esperit del diable
que desde allí 's guayta 'l cel.
Mes no n'era, no, 'l diable
que n'era 'l condemnat vell
que contaba ses riqueses
sortides de dins l'infern.
En lloch de tenir 'n dos caxas
contan que 'n te mes de deu,
y fins diuben que s'esbotan
y l'or ne salta á raig fet
quan los sent dringar per terra
se posa á riure, 'l mal vell,
s'ajau per terra, 'n fa piles
y encara 'n demana més.

IV

Ja les dotze son tocades,
entre 'ls arbres xiula 'l vent.
La llum crema dalt les golfes
pro s'apaga per moments;
un tró retruny com cap altre
y qu'axorda per lo sech.
Los vidres de les finestres
se trenca ab mil trocets,
y de dalt de dalt les golfes
se veu baxar un corcer
rodejat de rojes flames,
muntat per roig cavaller
qu'ajegut porta á la sella
un bulto blanch com la neu.
Lo corcer corra y mes corra
camps y boscos á través,
salta abims, passa montanyes,
l'alié del nás son llampechs.
Mes tot d'un, de sopte 's para
devant d'un fons boca obert,
lo bulto blanch se rebifa
y de blanch tornes rohent,
y 's veu cremar entre flames
l'usurer, l'avar, el vell.
Lo cavall era un diable
Satanás, lo caballer,
y lo fons que á sos peus s'obra
es la porta del infern...
L'endemá, ja entrat lo dia,
veyent no baxava 'l vell
van anar dalt de les golfes
y 'l trovaren terra-estés.
...
—¡Ay, avi, quina rondalla!...
—¿Y are deu cremá á l'infern?
—Recordeula sempre, sempre,
d'avars no 'n volguéu pas ser.

N. OLLER.

A la vora del precipici.

I

A les deu del matí d'un dia del mes de Maig
del any 17, feya sol.

D. Joan, home de pel y peles y perruca em-
polvada, se dirigia tot xano xano á veure la ni-

neta del seu ull, (dich del seu ull perque don Joan era borni). De sobte, se pará devant de una casa d'ample portalada, ab dos grans rexes al costat. D. Joan, ab la rialla als llavis, se dirigeix á la última de les rexes, qu'es ahon acostumava trobarhi la nina... mes, ¡oh sorpresal en lloch d'ella troba una carta, l'agafa, llegeix-la impacient, obra l'ull, ses galtes se tornan verdes, esqueixa ab furia la carta y ses mans tremoloses com nervis ayrats, buscan la empunyadura de la espasa, y no la trova, s'en es descuydat... y, ¡oh Deu del cell en un rapte de furia, rabia y despit, se fica la ma á la butxaca, se treu lo mocador y 's moca.

II

A l'endemá de bon matí, quan encare els aucells no cantavan, galopava D. Joan boy suat y amarat caretu, en direcció al histórich castell d'en «Nafra.»

En poques paraules sabrás, lector, lo que va passar. Tot era aquella carta tant exasperadora. Escolteula: «Apreciat D. Joan: Estich tancada, al castell d'en «Nafra» enemich de mon pare y envejós de nostra próxima felicitat. Per Deu, D. Joan, no vos deixeu portar per vostre geni arrebatador. Sé que lo que vos dich ab aquestes ratlles vos ferirá lo cor; mes no olvidéu que 'l cel está reservat pels martyrs de la terra. Si heu de pendrer mal, dexeu, D. Joan, que aquest castell sia ma sepultura y per tant olvidéu á la desgraciada.

FALIPA.

P. D. *Mentres vos he escrit hi anat plorant.»*

III

D. Joan, segons havem dit, se dirigia al castell d'en «Nafra», mes ¿ab quin intent, ab quina idea, quin era 'l plan que havia format, ab quin propósit? Qualsevol que hagués vist ses faccions alterades, son sinistre aspecte y ab un deix tot ell de resolució y atreviment, haguera pensat com jo: que aquell home portava, á dintre, l'atrevit intent de salvar la dolça esperança de sa vida, la Falipa.

Arriva als murs del imponent castell y deixa al afadigat animal que pasturi á son pler, mentres ell inspecciona ab molta cautela la muralla. Al cap d'una estona y després d'haver estudiat tota la estrategia dels misteriosos murs, se decideix al assalt, ab no pochos esforços. Se troba ab aquell silenci y aquella quietut que sols se respira allá ahon lo mon dorm lo son etern, aquet mateix silenci li dona força y atreviment, y esclamant aquelles paraules d'en César quan va passar lo Rubicon: «Deu nos guart d'un ja está fet,» saltá dintre 'l castell.

IV

Al cap d'una hora, si fa ó no fa, s'obra una porteta que hi havia en un cantó de la muralla y apareix D. Joan menjant admetlles torrades, perque estava defallit, y la Falipa en persona

—No 'ns han vist—diu D. Joan; y encara no havia acabat aquestes paraules se sent un fort repich de campanes.

—Estém perduts—diu la Falipa.

—Animo,—li respon D. Joan.—Tinch lo cavall aquí, ben aviat serém ben lluny. Pero don Joan s'equivocava, perque 'l caretu, quan va estar ben tip, va tocar les de Villadiego per servir á un altre amo; mes, per sort, troba un carretó de manobre y li puja.

Tot d'un plegat, per la matexa porta de sortida se 'ls hi apareix una dotzena d'homes armats, á devant dels quals hi anava l'amo del castell.

La Falipa, al veurels, se desmayá; al revés de D. Joan que s'encoratjá mes y més, li tapá la cara ab una fulla de bróquil y, arrossegant, com un brau, lo carretó (puix la Falipa pesava deu arrobes) empren lo camí de la montanya.

V

D. Joan corria tant que semblava que dugués una ploma, y en menos d'un tancar y obrir d'ulls, va adelantar una mitja hora de sos perseguidores. Ab la embranzida que portava D. Joan y l'oreig del matí, la noya va retornarse.

—Qué intentas fer? diu á D. Joan.

D. Joan boig de desesperació diu:

—Tirarnos de dalt á baix de la montanya.
—Morirém.
—Sí, morirém; pero será ab amor—li contestá D. Joan (que com se veu no estava gayre bo) y nostres noms serán inmortalis
—Ja 'n pots tirar un bon tros á l'olla de tot axó.

A n' aquest moment arriuan á la punta de la montanya, D. Joan s'abalansa per tirar-se... pero al veurer la distancia inmensa que de dalt á baix hi havia comensa á rumiar la mostra, se grata al cap. fa un gemech y 's decideix per un altre dia.

GRACIETA.

L' ESPANYOL

L'espanyol es honrat,
es esforsat y valent,
es moderat y prudent,
bon marino y bon soldat;
es obedient y callat,
es generós y estimat.
ingenios y espavilat;
y ab tanta disposició
per falta d'aplicació
es un tresor amagat.

JOSÉPH S. OLÉ.

Lleyda y Desembre 1896.

CARTA DE FORA

Sabadell, 13 Desembre 1896.

Estimat Director de LA BARRETINA.

Lo día 15 del passat se inaugura en eixa ciutat lo quart Centre de Catequística, pels noys de major edat que assisteixen á ellas, poguent los noys allí instruir-se de váries coses molt profitosas tan pel cos, com per l'ánima.

En lo esmentat Centre que un virtuós senyor se ha dignat oferir per solaz recreo de dits noys, se compon de un gran estudi de piano, guitarras, bandurrias, y acordeón, pels noyets obrers que tal vegada á més de son virtuos treball á la fàbrica desitjin tenir aquesta vocació y á mes un bonich Fronton, y una hermosa secció de gimnástica y tiro de rodella. Dit Centre está dirigit per varios joves de la Academia Católica, y que gracies á Deu des de que están instituits dits Centres, han pres un gran increment en eixa ciutat cada festa, que no hi ha cap festa que reunidas las cuatro estadísticas no passin de mes de mil noyets.

Aixis se treballa en Sabadell per sembrar las bones llavors y combatir als increduls de la ciutat católica de Sabadell.

Res mes per avuy y hasta una altre ocasió y en aquesta se despedeix son apassionat lector y barretinaire.

UN SOCI DE LA ACADEMIA.

Fent versos per l' Esquella.

Que hi consona ab Barretina?

—Barrina.

¡Molt be va! y... ab mamarratxo?

—Matxo.

¡Bravo! ¡bien! y ab llivertat?

—Esquilat.

Mes quedá desesperat

l'esqueller enorgullit

ab veurer qu'habia escrit:

—Barrina matxo esquilat.

XIRIBIRIBICH.

A LA VORA DEL FOCH

—Que en Maceo tenia bon cop d'ull no cal duptarne.

—Are tot serán alabances.

—La rahó 's dona fins á un moro.

—Sí, pero li va mancar lo dia set.

—Fins l'hora de la mort lo va conservar.

—Prou...

—Vejas, si no ha dit lo seu metje que al veure la punteria dels soldats d'en Cirujeda digué «ara va bé» y va caure mort.

—Diu que 'l coronel Cirujeda digué á un periodista que tan segura tingués la grossa de Nadal com era mort en Maceo.

—Axó vol dir que no li vindrian malament sis cents mil duros.

—Veurás, tretze criatures fan obrir l'ull.

—No costaria pas gayre de contentarlo.

—¿Com?

—Ja que li volen regalar una carretada d'espases d'honor que les hi donguin solament d'or y se les podrà vendre.

—No deyan que 'l vapor Laurada anava á Valencia?

—Sembla que s'ha repensat.

—¿Y axó?

—Ell volia xufles y li tenian preparats cacahuets

—Coses de cargament.

—En Maceo va passar la trocha apesar de sa inespugnabilitat. Lo que deyan, D. Pancrassi, conexia 'l terreno pam á pam y era molt dificil taparli tots los forats.

—Pro si diu que la va passar per mar.

—No s'hi avenen pas los marinos.

—Tampoch s'avenen los altres en que passés per terra. Si ho tenian tan ben fortificat.

—Pot ser lo va passar en Budoy.

—¿Com estém de Filipines?

—Po, po, po. *La vieja*.—¿*La vieja*?

—Sí, puix per mes que hagin pintat en blancu de negru siempre ha salidu blancu.

Una dita del emperador Adriá:

Un día, anant á pendre banys, trobantse á Pompeya, l'emperador Adriá va veure á un soldat ja vell que, per no tindre esclau que respallés son cos al eixir del bany (cosa que no solia fer entre 'ls romans), se fregava ab la paret. Adriá com justa recompensa al vell soldat que en servey de la patria había perdut la salut, li va regalar un magnífich respall y un esclau perque pogués respallarse. La cosa va saberse per tot Pompeya á les poques hores, y al sentdemá quan Adriá va tornar á la mateixa casa, lo primer que se li presentá als ulls fou un gran nombre de vells que, tantost lo vegeren, comensaren á fregar-se tots ab la paret. L'emperador compreu 'l significat d'aquella pantomima, y aixis es que, fent la cara seria, los va dir:

No cal que 'us canséu fregantvos ab la paret, ja podéu fregarvos los uns ab los altres.

EPIGRAMA

May he vist home tan fort

ni robust com en Feliu;

—deya 'l conco de can Tort—

prou seria encare viu

si per cas no s'hagues mort.

XIRIBIRIBICH.

IMPOSSIBLES

Per un manya: fer una clau de sol.

Per en *banyeta*: temptá á una ánima de canti.

Per un fusté: fer lo banch d'Espanya.

Per un ferré: fer una barra de turrons.

Per un astrónom: mirar la lluna de mel.

Per un cuyné: tirar á l'olla una pilota de goma.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Hu, part del home n'es.

Dos, aliment molt sá.

Mon total se trobará

en estudis, no en cafés.

BADALONÍ.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Per picar.—3.ª, Nom de dona.—4.ª, Per dormir.—5.ª, Vocal.

RIL-RAL.

GEROGLIFICH

mon mon
EN TER DL
ALT

RE

FRANCÉS D'ESPANYA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 Tros de ruch.
2 3 4 5 Tros d'arada.
1 4 5 S'hi cou la escudella.
1 2 Tothom ne desitja.
5 L'ase de casa també ho fa.

TARJETA

Luis M. Gantadata.

Formar ab aquestes lletres lo nom de dos pobles catalans.

SEGARRENC

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Maria.

Geroglífich: Cadascú ab lo seu.

B
M A R
Rómb: B A G U R
R U C
R

Targeta: Sant Martí de Provensals.

Logogrifo numérich: Figueras.

CORRESPONDENCIA

Fra Serafi: Va contesta per correu.—3. Sas 3: Conexém algú dels que escriuen lo periódich de referencia y son bona gent. La causa que defensa es bona causa y digna de tot encoratjament. Ara, si veu V. que descarrilla li agrahirém nos ho fassi notar, puix li donarém fiblada seca pera encaminarlo.—N. A: No 'l podém complaure perque un altre col·laborador ha omplert lo lloch pel día de Nadal.—Un católico: Bona idea, que procurarém posar en práctica aixis que 'ns allaugerim de feyna, puix ¡ab les reformes d'administració ni 'ns hi veyém.—Pepet Guip: Una errata d'impremta no va, lo altre si que 'ns fa.—Pere Busca y Antonet de cal Maneta: Aniran.—Un Vertebrat: No fa per casa.—M. del Fay: Necessitariam saber d'abon ho ha tret y es massa antich.—Joanet de la Roqueta: No va mal aquest párrafo, seguexi y veurém.—Font del Pe: No 'ns ha fet riure.—Gracieta: Ja va, arreglat.—Nasiel: No fa prou.—Ramongar B: Home, home, miri que n'hi ha una colla á Montjuich casi en capella.—Juliá de cabres mortes: No fa.—Tira-cordetes: Molt bona intenció, moltes mercés, pero per aquest cop no 'l podém servir.—Pau Bonastre: Es massa defectuós y no tenim temps d'esmentarho.—J. R.—R. J: Per aquest cop ens entornarém els xais á la masía.—Ll Alvarado: Anirá si Deu ho vol.—Ramonet de Fàbregas: Fora de temps, disposi per xó.—Manel Benet: No ho es prou.—J. M. V: Ses poesies les insertarém quan vingui á tom. Escrigui de brometa que 'l podrem complaure més depressa.—J. C. Estel: Aprofitarém les xarades.—Marqués dels encenalls: Aprofitarém quelcom: S. de C: Anirá.—Pelaquenomrehus: Anirá.—Un Salvatá: Anirá.—G. C. y R: Anirá.—Bandera Bandam: Mirarém d'espigolar quelcom.—Set ventres: Corretgirém alguna cosa.—Anton de les Vellerucas: Anirá.—B Rementol: Si podem corretgirlo anirá.—Salvador Barrat y Soler: Sa poesia es molt maca pero certes coses no 's poden dir encare que estiguem del tot conformes.—J. Mistos de Millet: Gracies per sa carta puix V. es amich de veres.—Pastuga: Anirá.—Ilime Laucsap: Anirá.—I. V: Anirá.—Refla Fluviols: Anirá.—José de Hermides Mirarem de aprofitar la targeta.—Joseph S. Olé: Anirá.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch 5.